

Rozhovor o tom, co jsou to ta Boží nařízení a práva

text: Mt 5,21-22

Jihlava 13.10.2013

čtení: Dt 6,20-25

sborový den, rodinné bohoslužby

(Pozn: Tento text při bohoslužbách četli jeden farář a jeden desetiletý spolukazatel)

“Co jsou to ta nařízení a práva, která nám Bůh přikázal?”

“Tak na tuhle otázku mám odpověď rovnou z bible. Tam se na to říká: “Byli jsme faraonovými otroky v Egyptě a Bůh tam činil veliké divy a vyvedl nás odtamtud ven.”

“Ty si na to pamatuješ? Byls vůbec někdy v Egyptě?”

“Nebyl. A to vyvedení si nepamatuju, to je strašně dávno,.”

“Tak proč mně to vykládáš? Já jsem se ptal, jestli po nás Bůh něco chce a co to je, a ty tu povídáš něco o cizích lidech ve starověku. Proč to říkáš, když se nás to netýká?”

“Ono se nás to týká a hodně. A s tím Egyptem se to tak dodnes připomíná, protože to je prostě takový obraz.”

“Co to znamená, že je to obraz? Že se to tak ve skutečnosti nestalo?”

“Stalo. A tím obrazem myslím to, že se takové vysvobození děje pořád. I mně nebo tobě. Ani kvůli tomu nemusíš jezdit do Afriky a být tam něčí otrok. Může tě potkat nějaké trápení tady doma a Bůh ti z něj pomůže ven. Jako tehdy pomohl jim.”

“Trápení? Myslíš třeba nějakou nemoc? Tak na tu jsou potřeba prášky, a ne Bůh.”

“Prášky, já vím. Ale prášky vymysleli a vyrobili šikovní lidi a vyrobili je z toho, co máme beztak od Pána Boha (v přírodě a tak).”

“No dobře, ale já jsem se ptal, jestli od nás Bůh něco chce, a na to jsi mi pořád neodpověděl.”

“Odpověděl, ale ty tomu nechceš rozumět.”

“Rozumět tomu chci, ale ty to neumíš vysvětlit.”

“To máš asi pravdu. Jenže ono se to vysvětluje těžko. Tak já vynechám Egypt a prášky na nemoci a zkusím to odjinud. Může se ti stát třeba to, že se na tebe ve škole všechno sesype, navíc se pohádáš s kamarádem a doma to ten den taky zrovna nebude ono, zkrátka průšvih. Když tě pak přejde vztek, tak by ses raději ani neviděl. A právě o tom to je: že tě Bůh má pořád rád. V průšvihu i bez průšvihu. Židé o tom zpívali písničku, jak nás Bůh vyvedl z otroctví a že to byl náramný div (to je právě ten obraz, protože všechny průšvihy do písničky nedostaneš, to by byla moc dlouhá). Křesťané – to jsme my – to zas říkají takhle: že Ježíš si ty průšvihy užil taky. Nepřátelé na něj byli jak sršni, kamarádi od něj utekli a on zůstal na všechno sám. A Bůh ho měl pořád rád. Jako tebe.”

“To zní moc hezky, to uznávám. Ale pořád jsi mi neodpověděl, jestli od nás Bůh něco chce (a pokud chce, tak co to je).”

“Chce. Když nás má takhle rád, tak chce, abychom to dělali taky tak. Abychom měli druhé lidi taky rádi, i když jsou zrovna v průšvihu (dokonce i když ten průšvih udělali právě nám). Ježíš to jednou shrnul do docela jednoduchého pravidla: Jak chceš, aby s tebou lidi jednali, tak jednej ty s nimi.”

“To je to, co po nás Bůh chce?”

“Ježíš to tak řekl. Jednej s druhým člověkem tak, jak bys chtěl, aby on jednal s tebou.”

“A to je všechno?”

“Skoro. Pro jistotu k tomu máme ještě pár pravidel k zapamatování. Už v nich není moc nového, ale dostali jsme je jako návod, jak to dělat.

“Jakých pravidel?”

“Třeba takových deset od Mojžíše:

První: Bůh tě má rád a tvoje průšvihy mu v tom nezabrání.

Druhé: Nenech si namluvit, že ti někdo nabídne něco lepšího než Pán Bůh.

Třetí: Nikomu nevnučuj svoji vůli, ty nejsi Bůh.

Čtvrté: Nezmeškej Boží požehnání a těš se na něj.

Páté: Ptej se rodičů, co je v životě důležité, a pak o tom přemýšlej.

Zbylých pět pravidel říká: Co nechceš, aby ti dělali druzí, nedělej ty jim – neubližuj jim násilím, zradou, krádeží, zlým sloven, závistí.”

“Neubližuj násilím, zradou, krádeží, zlým slovem, závistí - to jsou pravidla, abychom se nauzájem nepozabíjeli. Ale na to přece nepotřebuju Boha.”

“Potřebuješ. Protože to nejsou jen pravidla proti ubližování (abychom spolu nějak vydrželi pohromadě), ale je tam úplně na začátku láska. To, že nás Bůh má rád. Bez té lásky by to byly jen takové poučky, které musíš dodržovat, ale nebaví tě to. Ale s tou láskou na začátku to je lepší: Chceš-li, aby tě lidi měli rádi, tak je měj taky rád. Jako má Bůh rád nás.”

“Jo, takhle se to v kostele říká, to znám. Jen mně to přijde trochu jako pohádka, protože to tak přece mezi lidmi nechodí. Dokonce si pamatuju, žes to tak četl i z bible: ‘Vytáhne jeden národ proti druhému a jedna země proti druhé a děti proti rodičům a rodiče proti dětem.’ Takhle nějak to tam bylo. Proč to tak Bůh chce?”

“On to tak nechce.”

“Neříkej! Vždyť se to tam tak píše: ‘Musí to tak být.’ To si náhodou moc dobře pamatuju. Proč to tak musí být?”

“To si nějaký národ vezme do hlavy, že někoho jiného zadupe do země, a nestará se, jak by bylo jemu, kdyby ho zadupávali. Někdo někoho okrade nebo zradí... Prostě takoví jsme, my lidé. Tak proto se tam píše, že to tak musí být.”

“To jsme se Bohu teda moc nepovedli. Říkals, že nás stvořil. Ale jsme nějakí poruchoví. Proč nás nenaprogramoval líp?”

“Ty bys chtěl být naprogramovaný? Nebo něco jako autíčko na vysílačku? Já ne. A jsem moc rád, že nás Bůh opravuje láskou a ne šroubovákem a pár čipy.”

“Takže Bůh počítal s tím, že budeme poruchoví? To bylo v plánu?”

“To já nevím, co bylo v plánu. Můžu ti říct jen to, co si o tom myslím já. Myslím si, že to v plánu bylo. Až se jednou osamostatníš a třeba oženíš, tak ti tví rodiče budou držet palce, budou doufat, že to nebude samá porucha, a budou tě mít rádi. Tak takhle nějak Bůh vypravil člověka do světa, myslím si.”

“Stejně to mohl zajistit líp. Třeba proti válkám.”

“Možná, do toho já nevidím. Ale když už se v bibli píše, že to tak musí být (ty války a násilí a přírodní katastrofy a civilizační pohromy), tak se tam hlavně říká, že to ještě není konec. Nenaletě na to, že nás Bůh hodil přes palubu. To budou totiž vykládat různí lidi, kteří to s tebou nebudou myslet moc dobře: že řečem o Boží lásce už odzvonilo a ať místo toho teď věříš jim, těm lidem. Tak na to jim neskoč, protože víš, že Bůh nás přece má rád i v průšvihy.”

“Jak to víš? Můžeš to nějak dokázat?”

“Nemůžu. Na to žádné důkazy nejsou. Já tomu prostě věřím. Vím, že bych tomu věřit nemusel. Nebo že bych mohl věřit něčemu úplně jinému. Ale mí rodiče a prarodiče a taky kamarádi mně to poradili takhle, protože jim to pomohlo. A mně se taky zdá, že se mně žije líp, když od druhých čekám důvěru a lásku. A tak s nimi jedná tak. Jako Bůh s námi. Rozumíš tomu?”

“Moc ne.”

“Tak to jsme dva, já taky moc ne. Ale asi není tak důležité úplně všemu rozumět. Když někomu něco provedeš a on, místo co by se na tebe strašlivě zlobil, ti to odpustí, tak je to vlastně divný. Spíš bych chápal, kdyby ti to hned oplatil. Ale třeba chce, abys mu

taky odpouštěl, když ti něco vyvede, tak to udělá takhle.”

“Třeba.”

“Tak nevím, jestli jsem ti už odpověděl. Prosím tě, zopakuj mně raději ještě jednou, jak ses to na začátku ptal.”

“Co jsou to ta nařízení a práva, která nám Bůh přikázal?”

“Bůh tě má rád a tvoje průšvihy mu v tom nezabrání. Tak ho měj rád taky. A co chceš, aby lidi dělali, dělej i ty.”

“A to je všechno? Že mám mít rád Boha a lidi? To jsi mohl říct rovnou a ušetřili bychom spoustu času.”

“Mě to v tu chvíli nenapadlo. Jenže kdybych to řekl takhle stručně – miluj Boha, miluj bližního –, tak by nebylo tolik slyšet, že úplně první tu byla (a pořád je) Boží láska k tobě. A lidská taky: vaši tě měli rádi mnohem dřív, než ses v porodnici rozkoukal. Boží nařízení je, abys na to Bohu a lidem odpovídal taky tak.

“Tak jo.”

“Kdybys chtěl říct ‘Tak jo’ hebrejsky (to je jazyk, kterým je napsána velká část bible), v tomto případě by se to dalo přeložit slovem ‘amen’.”